

Pavel Karhan o svých rodinných kořenech, o sobě a o svém životě

Narodil jsem se rodičům Jaroslavovi a Ludmile v Olomouci, ale Holešov je tím místem, které člověk považuje za nejbližší. Maminka pocházela z početného zemědělského rodu Gajů „z kouta“ v Zahnašovicích. Prarodiče jsem již nezažil, jejich funkci mi plnila má prateta Anežka bydlící na Plačkově. To se stalo místem spjatým ve všech vzpomínkách na dětství. Anežka byla tou babičkou, moudrou, nosící šátek, zástěru, byla to žena, která strávila život jako hospodyně svého bratra, kněze - katechety Františka Gaji, který působil od roku 1944 v Holešově na důchodě. Byla to žena velmi laskavá umějící dobrým slovem poučit, ale i pokárat. Všechny prázdniny jsem již od útlého dětství trávil se svým bratrem Jaroslavem v Holešově. Tetinka Anežka nás seznámila s městem, kostely, a protože sama ještě vypomáhala na faře, i tam jsme byli jako doma.

Tehdy pětiletému klukovi mi byla spousta věcí divných: například, že tetě, které již bylo přes 70 let, ale byla svobodná, říkali sousedé slečno. Dokázala poutavě vyprávět, když nás ukládala ke spánku. Seznamovala nás s biblickými příběhy a životními osudy svých sourozenců. Protože pocházela z 10 dětí, bylo o čem vyprávět. Z těch 10 byli dva kněží, o které se staraly sestry, dále stavební inženýři, učitel a zemědělci. Můj děda Metoděj odešel hospodařit na dnešní Ukrajinu, pořídil si statek a potom přišli Rusové. Aby uchránil život svůj a své rodiny, tak pouze s nejn nutnějšími věcmi na voze opouští svůj nový domov a vrací se do Československa. Po cestě zemrou jeho dvě děti. Naštěstí soudržnost sourozenců mu umožní přežít válku, ale hned poté začíná hospodařit nanovo. Usazuje se blízko Uničova. Má 5 dětí a s příchodem padesátých let se situace opakuje. Přichází o vše, jeho děti mají navíc potíže vystudovat. Dodnes těžko mohu všechny tyto příběhy pochopit. Co mi nejvíce utkvělo, bylo to, že se mí předkové uměli o sebe postarat. Děda poctivě pracoval a, i když o vše přišel, zůstal vždy člověkem poctivým, který udělal, co mohl. Na Holešov jsem se zkrátka těšil celý školní rok.

A co dál ovlivnilo můj životní názor? V Olomouci, kde jsem tehdy bydlel, jsem zažil dva roky svobodného skautingu. Díky normalizaci, jak rychle začal, tak rychle skončil, ale i to málo stačilo. Skautem se stáváte navždy a přes to, že mi bylo 6 let, byla to ta nejlepší příprava na život. Člověk se naučí starat sám o sebe, naučí se starat o střechu nad hlavou, vařit, orientovat v přírodě, cítit a využívat přírodní zákony.

Můj život obohatily i důležité vztahy se sourozenci maminky. Strýc Metoděj rostlinolékař, Antonín - veterinář, byli mi vedle tatínka mužským vzorem a díky nim jsem získal vztah k zemědělství. A veterinářství bylo málem mým osudem. Potom také tetička Zdenka Svobodová, středoškolská profesorka, vzdělaná, přísná, ale skvělá učitelka češtiny, naopak Vratislava velmi hodná, podobná Anežce.

Normalizace ve mně zanechala především památku na to, že se žil dvojí život. Něco nám říkali ve škole, televizi, v novinách a něco jiného se žilo. Bylo mi 10 let a rád bych věřil svým

učitelům ve škole. Zažil jsem ale obsazení města Sovětskými vojáky, viděl, že si v Olomouci počínají, jako by byli doma, viděl jsem ruské vlaky vyvážející naše zboží a dovážející ruskou elektroniku, se kterou pak oficiří kšeftovali, jak kvetl obchod s tuzexovými poukázkami... Ve škole se o tom nemluvalo, nemluvalo se ani o dalších věcech, které postihly naši rodinu a když nastal čas přijímacích řízení na střední školy mého bratra a po té moje, bylo mi jasné, že společnost ve které žiji je špatná.

Sám jsem nebyl přijat na tehdy lukrativní školy zabývající se slaboproudou elektronikou, ale byl jsem nakonec rád, když se pro mě našlo místo na Vysoké škole báňské. Mým heslem byl citát T. A. Edisona: „**Není umění dělat to, co Vás baví, ale najít si zálibení v tom, co děláte**“, a **dělat to jak nejlépe dovedete**, dodávám já. S tím jsem se pustil do studia. Toužil jsem být samostatný, a proto jsem se již v 19 letech odstěhoval do Holešova. Svépomocí jsem opravoval domek po tetě Anežce na Plačkově. Oženil jsem se a připravoval na své budoucí zaměstnání. Objevil jsem ČSAO, pro které jsem vypracoval svou diplomovou práci a po škole tam i nastoupil. Byl jsem technolog výrobních procesů a připravoval investiční rozvoj závodu.

Revoluci jsem chápal jako příležitost změnit všechno špatné, co komunismus přinášel. Nejvíce mi vadil nesoulad mezi slovy a činy. Někdo nahoře rozhodoval a ti dole se báli něco namítat, přestože to byl jejich život. To bylo tou výzvou, proč se zapojit do veřejného života.

Abych si co nejvíce rozšířil svůj odborný rozhled, přijal jsem místo na tehdy se formujícím Úřadu práce, po té jsem strávil dva roky v Komerční bance. Obě „firmy“ se bouřlivě rozvíjely a modernizovaly, byl jsem u zavádění počítačů a překlopení dosud ruční práce do počítačových programů a vybudování pracovišť v Holešově, což mě tehdy maximálně přitahovalo a naplňovalo. Po uskutečnění tohoto úkolu ve mně převládla touha vrátit se k oboru elektro, a i přesto, že práce v bankovníctví byla finančně zajímavá, opustil jsem ji a nastoupil do elektromontážní firmy pana Kuncce jako vedoucí prodejny s elektromateriálem. Tam jsem využil všechny své znalosti, mohl jsem jako elektrikář radit zákazníkům a současně objednávat a prodávat zboží. Po třech letech mezi mnou a panem Kuncem došlo k nedorozumění a mě nezbylo, než se osamostatnit. Neměl jsem žádný kapitál, ale díky mé tetě Zdence měl nemovitost, kde jsem začal podnikat, což mi dosud vydrželo, a již 17 let se mi v ní daří zúročovat získané zkušenosti a znalosti a firmu i dům neustále rozvíjet.

Můj zájem o věci veřejné sahá již do let školních, kdy jsem byl předsedou třídní samosprávy, organizoval společné akce, výlety atd. Můj politický rozhled byl dán četbou Rudého práva a poslechem stanic Svobodná Evropa a Hlas Ameriky, kde jako redaktor působil můj strýc Vilém Hejl. Znal jsem ho osobně jako kluk a nevěřil tomu, jak jej hodnotilo Rudé právo. Měl skvělé komentáře na základě kterých jsem si vytvářel vlastní úsudek a díky tomu byl i premiantem v příslušných předmětech, včetně vysoké školy. Po nástupu do zaměstnání jsem ignoroval výzvy ke vstupu do SSM. Revoluce byla pro mne výzvou zapojit se do veřejného života a pomoci odstranit vše špatné, co ve společnosti bylo. V roce 1998 jsem byl překvapivě zvolen do zastupitelstva a začal sbírat zkušenosti s vedením města.

Svou práci v zastupitelstvu beru jako závazek občanům, kteří mne volili, a nebojím se kritizovat nesprávné a mnohdy účelové kroky vedení města. I po tak dlouhé době vidím v současném vedení města prvky komunistického režimu, bohužel z jiných politických stran než KSČM. Praxe mě dovedla k poznání, že příslušnost k politické straně neoznačuje člověka za špatného či dobrého. Spíše každá strana má dobré a špatné členy.

Jako politik se nechci nikdy vzdálit občanům, podobně jako majitel obchodu zákazníkům. Proto mám rád kontakt s lidmi, chodím pěšky, jsem rád za podněty od občanů, které dostávám. Jako obchodník rád rozvážím a zapojuji spotřebiče, jsem za pultem a jsem vděčný za podněty od zákazníků, protože jen tak se dozvím co zdokonalit, co obstarat, nebo co mám nakoupit levněji.

Podnikání v obchodě je podobné jako politika, máte-li zboží v dostatečném výběru a kvalitě za nízkou cenu, prodáte, jste oblíbení, úspěšní. Má to jeden háček. Abyste dosáhli dlouhodobého úspěchu a obchod brzy nezavřeli, cena musí být přiměřená. Nemůže být vysoká, ale ani nízká, musí Vám zajistit trvalý ekonomický růst. Jen tak můžete firmu rozvíjet a rozšiřovat její přitažlivost zákazníkům. Vytvořit zisk. A ze zisku podporovat neziskové aktivity. „Rozdávání“ musí předcházet tvrdá práce, jinak dopadnete špatně.

Chci, aby se naše město takovému podnikání podobalo. Musí umět „vydělat“, aby si vytvořilo zdroje nejen na svůj provoz, ale aby mohlo rozšiřovat své služby občanům, podpořit neziskové aktivity, ale to nejen na jedno volební období, ale v dlouhodobém horizontu. Aby politik v honbě za svým momentálním úspěchem nezadlužoval město budoucím generacím. Tak jako firmu řídím k trvalému zisku, tak i **město musí mít před sebou trvalý rozvoj a budoucnost.**

Základem každého úspěchu je řád a pořádek. K tomu existuje spousta zákonů, vyhlášek, nařízení. Ty samy Vám pořádek ale neudělají. Musíte ho chtít Vy. Pak stačí mít selský rozum. Politika ale často proti selskému rozumu jde. Politik zastupuje mnohdy jednotlivce, či skupiny, jejichž zájmem pořádek není, protože v pořádku je na jakoukoliv chybu hned vidět a to nemohou potřebovat. Takovým politikem nejsem a nebudu. **Chci být politikem pro občany, ne pro jednotlivce či zájmové skupiny.**

Proč jsem se stal členem KDU-ČSL? Tuto stranu považuji za stranu, která je mi svou ideologií nejbližší. Staví úspěch společnosti na poctivé práci, která vede k úspěchu, zisku, ale umí se o něj rozdělit s potřebnými. Je to strana, kterou opustili lidé, kteří cítili, že své kariéry dosáhnou snadněji jinde. Strana, ve které mám mnoho přátel, o kterých vím, že jsou poctiví a pracovití a je na ně spolehnouti. Strana, která žije.

Mnozí se ptají, jak to zvládám. **Za nejdůležitější považuji v životě zdraví a lásku.** Lásku mezi partnery, dětmi, lidmi. To vše mě potkalo, takže to zvládám. Mám 3 děti z prvního manželství Toma, Pavla, Adélu a v druhém se s manželkou Lenkou staráme o Jaroslava, Lidušku, Lenku a Michaelu. Všichni jsou pro mě tou největší oporou, věřím jim a bez nich by to nešlo. Mám jistotu, že když jdu „schůzovat“, obchod běží dál a navíc mé holky stihnou i zastupitelstvo. Myslím, že Liduška byla nejmladším občanem na jednání zastupitelstva. Alespoň co si já pamatuji.

Pavel Karhan

